

čelom kakor mrtvaška lobanja, ki je na sredi stoječ, z dolgim lokom po bliskovo jezdil po strunah gosli.

Burnejša je postajala godba, hitrejši ples; postave mask okrog so se topile v čaroben, pisan pas, godec je vedno bolj fantastično gibal dolgo, tanko ramo ter pri tem vedno silneje kimal z brezglasno lobanjo. V opojnosti razkošja je sklonil pisar glavo, in njegova usta so zagorela na svežih, krasnih ustecah signorine Gioventù....

Ob tem času je stal póstaren gospod z jovijalnim obličjem nad jedno posteljo v bolnici ter pazljivo zrl, vzevši počasi ščipec iz tobačnice, v razpaljen obraz bolnega pisarja. Čez nekaj časa dejal je tolsti postrežnici: «Teško, da bi ostal do jutra».

Tedaj so zatrepetale ustnice umirajočega, celo njegovo telo se je zatreslo od mrzlice, in iz težko sopečih prsi se je izvil globok vzdihljaj: «Addio, addio, signorina Gioventù!»

Kako nesrečna midva sva...

Kako nesrečna midva sva
moj ljubček in pa jaz...
Srce odtrgal od srca
usode je ukaz.

Ljudje med naju deli so
gore, ravni, vode,
a če ne vidi ga oko,
občuti ga srce.

Marica II.

Moderna žena in gospodinjstvo.

Spisala Danica.

Dandanes, ko se vse bori in poganja z večjim ali manjšim uspehom za svoje pravice, ne smemo se čuditi, če so se postavile tudi žene v vrste borilcev, da si pridobijo svoje uže davno izgubljeno, skoro uže pozabljeno pravo. In istinito, bojujejo se s priznanimi uspehi. Marsikateri predsodek, marsikatero človeško dostojanstvo zasmehajoče naziranje je moralo pasti pod svitlim ženskim orožjem, pogrezniti se je moralo v hladni grob, iz kojega mu ne bode nikdar več vstajenja.

Tudi ženska si je izvolila pot slobode, in nobena reakcija je ne spravi več sè solnčne višine nazaj v soparno, dušljivo atmosfero duševnega in telesnega suženjstva.